

saab ta 10^{ne} aastaseks!" „Undke poissi minule; meie oleme oma Kaiega ráákinud: kus kaks fööwad, sealt saab ka kolmas!" „Üra tee nalja!" keelas Ann; „poiss arwab seda töeks!" „Tösi ongi! tahaksin teda kašwandikuks wöttta, ja kui oma laps eest hoolt kanda!" „Noh taga paremas!" kostis Ann, ja jättis ketruse seiema; „ei, naaber! ema ei wõi oma lapsi lahutada! ei ma seda wõi teha!" — „Aga ütlesid ju ise, et Lulli on esimene keda ára annad, ta koeruse páraß!" — „Ütlesin küll, aga oma laps on ikka kallis!" ütles Ann. Madiß ráákis nüid veel seda aëja riësti ja põigiti läbi ja läbi ára. Nüid tuli ka õonu ise kodu; ráákisiwad Annega isekeskis natuke aega sala juttu, viimaks pöörsid Madise poole ja lubasiwad Lulli Madisele kašwandikuks anda. — Lull wöttis mõned oma mänguasjadest ja riitetest ligi ja jättis oma wane mad, wennad ja ðed Jumalaga. Enne áraminemist maanitseß isa teda, et ta ikka sõna-kuulelik oma kasuisa wästu olla ja alati tema ðpetuse járele teha, mis ðige on.

Kodu saades kùsits Madiß: „Noh Kai, siin on Lull, keda Jumal sulle lapseks annab!" Nüid oli enam kui tarwís. Kai istus ahju áres, hoidis ühte kormi selja toga. „Mis suu seal sees hoida on?" aga sell silmapilgul karjus laps. Nüid kohkus Kai ára, ta tahitis salamahtu hoida, aga nüid korraka saab ilmsiks et laps juba kodus, ei oleks enam tarwís olnud Lullit kùlast tuua. „Kassi poeg karjub, keda ma linnast tulles ligi tõin!" „Olgu minu páraß koera kutsikas, minule pead sa ikka näitama!" Nüid ei aitanud Kaili keegi asj, waid ráákis seda lugu kõik ilusaßte ára, kuida lugu oli olnud, ja mis moodi ta wåetikese waewast páástnud. Madiß ei saanud ka selle üle mitte wihaseks, waid pidasid nõuu, kuida nad nüid tegema pidiwad. „Rakß on meil palju fööta!" — Kuule Madiß! mis Jumal tahab seda peame tegema, ja Jumal káskis mind wåetimad wöttta, ja sa igatseßid poisi járele." „Jah, aga Lull on siin, mis siis temaga teha!" „Noh, see pole raske ðolda: wiid teda jálle fenna, kust